

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALLEN, NAVESSA

Lights out / Navessa Allen. - București : Midnight Books, 2025

ISBN 978-630-6546-26-8

821.111

Traducător: **Andra Agafitei**

Redactor: **Roxana Samoilescu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

LIGHTS OUT

Copyright © 2024 by Navessa Allen

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved.

Design credit: Christopher Brian King

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

NAVESSA ALLEN

**LIGHTS
OUT**

SERIA ÎN ÎNTUNERIC #1

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

AVERTISMENT

Lights out este o comedie romantică întunecată, cu hărțuitori și teme sumbre. Cititorii sunt sfătuiți să fie precauți, întrucât în această carte se regăsesc următoarele elemente:

<i>Discuții și scene explicite din punct de vedere sexual (inclusiv sex anal)</i>	<i>Camere de supraveghere ascunse</i>
<i>Consum de alcool</i>	<i>Piratare</i>
<i>Referințe la viol</i>	<i>Furt</i>
<i>Abuzul asupra copiilor (din amintiri)</i>	<i>Canibalism neintenționat (evocat)</i>
<i>Conținut medical</i>	<i>Moarte</i>
<i>Sânge și leziuni grave (într-un spital)</i>	<i>Accident de mașină (din amintiri)</i>
<i>Discuții despre sănătatea mintală</i>	<i>Descrierea unei morți violente (din amintiri)</i>
<i>Menționarea unor criminali în serie și a crimelor comise de ei</i>	<i>Moartea unui părinte</i>
<i>Descrierea limitată a unor împușcături în masă</i>	<i>Asfixiere erotică</i>
<i>Hărțuire</i>	<i>Fetișuri cu cuțite</i>
<i>Invadarea vieții private</i>	<i>Fetișuri cu arme</i>
<i>Intrare prin efracție</i>	<i>Jocuri sexuale bazate pe frică</i>
	<i>Fetișuri cu mușcăături</i>
	<i>Fetișuri cu măști</i>
	<i>Consimțământ sexual îndoielnic</i>

1

ALY

Fata cea nouă nu se descurca prea bine. Când am intrat în camera de recreere, stătea ghemuită pe unul dintre scaunele de plastic ieftine și incomode, uitându-se în gol. Uniforma ei era șifonată, cocul neglijent îi aluneca într-o parte, șuvițele blonde răsărind din el de parcă s-ar fi tras de păr. Sub luminile fluorescente, pielea-i părea palidă, ca de ceară.

Celelalte două asistente din încăpere păstrau distanța și-i aruncau priviri neliniștite, ca și când și-ar fi făcut griji că urma să vomite sau să leșine. Sau, mai grav, să demisioneze, așa cum făcuseră multe altele.

„Peste cadavrul meu!”

Aveam nevoie de ea. Eu nu mai puteam să tot trag de mine cu schimburile de cincisprezece ore, pentru c-aș fi ajuns la epuizare.

Am inspirat adânc, m-am îndreptat spre ea și m-am lăsat pe vine într-o parte, ca să mă pot feri în caz că într-adevăr ar fi vomitat. N-a părut să mă observe. Nu era un semn bun.

— Hei, ești Brinley, nu? am întrebat, cu o voce joasă și calmă, aceeași pe care o foloseam când le vorbeam copiilor bolnavi.

Ea a clipit și s-a întors spre mine, cu ochii albaștri sticloși și o privire lipsită de concentrare, ca și când nu m-ar fi văzut cu adevărat. Suferise un șoc groaznic.

Știam; în aproape fiecare schimb, vedeam cel puțin un pacient în starea aia.

La naiba! Sigur avea de gând să demisioneze.

M-am întors puțin într-o parte, continuând s-o privesc pe Brinley.

— Vrei o pătură?

Sunetul picioarelor târșăite mi-a dat de înțeles că cineva se ducea să aducă una, așa că m-am întors din nou cu fața și i-am acordat noii asistente toată atenția mea. Auzisem bârfe despre ea de la alți colegi de-ai mei. După spusele lor, Brinley era asistentă de trei ani și se transferase recent de la un spital de urgență dintr-un district mai mic. Era prima dată când lucra într-un spital de traumatologie.

Unii se descurcau în spitalele de urgență obișnuite, dar clacau când veneau aici. Noi eram în centrul orașului, într-o metropolă cunoscută pentru rata crescută a criminalității. Nu terminam un schimb fără să vedem ce era mai groaznic posibil: înjunghieri, violuri, răni provocate de gloanțe, victime ale abuzurilor, supraviețuitori ai unor accidente de mașină înfiorătoare – orice.

Seara asta fusese deosebit de grea, chiar și pentru mine, iar eu văzusem atât de multe rahaturi, că puține lucruri mă mai zdruncinau. Dacă erai nou-venit într-un centru de traumatologie, ca Brinley, putea să te marcheze emoțional, așa că i-am blestemat norocul de-a fi trecut prin asta în primul schimb în care nu fusese supravegheată.

Am văzut o pătură cu coada ochiului. Am luat-o fără să mă uit și i-am pus-o pe umeri. S-a mișcat ca un robot, brațele zvâcnindu-i când a apucat-o de capete și a strâns-o mai tare.

— Pieptul lui, a spus ea atât de încet, că abia am auzit cuvintele. Toată partea din mijloc... pur și simplu nu mai era.

Ah! Deci se ocupase de rana făcută de un glonț tras de la mică distanță. A fost uimitor că bărbatul mai era în viață când a sosit și totodată extraordinar de trist, pentru că în asemenea cazuri nu puteam face aproape nimic. Fuseseră spulberate părți prea mari din inimă, plămâni și alte organe vitale, ca să mai supraviețuiască. Am auzit că a murit la scurt timp după ce-a fost adus. Dacă Brinley s-a ocupat de el, atunci s-a umplut de sânge. Nu-i de mirare că purta o altă uniformă și că părul încă părea umed, pentru că fusese nevoită să facă un duș ca să curețe tot sângele.

— N-ai fi putut să faci nimic, i-am spus eu.

Și-a tras nasul și a părut în sfârșit să se concentreze la mine.

— Știu, dar... *Dumnezeule!* Nu cred c-am să uit niciodată ce-am văzut.

„Nu-ți face griji! Mâine ai să vezi ceva la fel de traumatizant și imaginea respectivă o să ia locul celei vechi”, a gândit o parte întunecată din mine; totuși, nu aș fi spus nicidecum cu voce tare așa ceva.

— Ți-a zis cineva despre psihologii noștri? am întrebat-o.

Mi-a confirmat din cap.

— Sunt la etajul trei, nu?

— Și dacă ești în schimbul de noapte și simți nevoia să vorbești cu cineva, există o linie telefonică disponibilă nonstop.

Poate că spitalul nostru ne suprasolicita, însă făcea și o treabă excelentă dând prioritate sănătății mintale a personalului său. Zilnic vedeam la fel de multe traume ca soldații din prima linie, iar incidența epuizării și a traumelor de stres posttraumatic era uriașă din cauza asta.

Eu vorbeam în mod regulat cu unul din psihologii de gardă. Era unul dintre puținele lucruri care mă

ajuta să rămân relativ întreagă la cap în timp ce sistemul de sănătate se prăbușea în jurul nostru și atât de mulți oameni își dădeau demisia, încât posibilitatea de a rămâne fără personal devenea periculoasă.

— N-am numărul liniei telefonice, a spus Brinley, și o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

Era bine. Cu lacrimile mă puteam descurca. Lacrimile însemnau că procesa deja situația și că riscul de a intra în stare de șoc trecea.

— În ce dulap ți-ai pus lucrurile? am întrebat-o. Îți aduc telefonul și-o să-ți adaug numărul în agendă.

După douăzeci de minute, și-a revenit și a acceptat o cană aburindă cu ceai de mușețel. Îi trecusem în agendă numărul liniei telefonice, ea se oprise din tremurat, iar obrazii începeau să i se coloreze din nou. O singură altă asistentă era acum cu noi în cameră, înlocuindu-le pe cele două de mai înainte care nu fuseseră de niciun ajutor. Asistentă asta era Tanya, o negresă de patruzeci de ani care arăta întotdeauna impecabil și care lucra în spitale de traumatologie cam de când se născuse Brinley. Tanya era colega mea preferată. Se descurca grozav sub presiune, știa cum să se poarte cu pacienții și mai multe despre cum să-i tratezi pe oameni în situații de urgență decât majoritatea doctorilor alături de care lucram.

Acum stătea cu Brinley lângă fereastră, vorbind încet, strângând cu o mână umărul femeii mai tinere. Le-am mai ascultat conversația cât am adunat lucrurile mele și pe ale lui Brinley, având încredere că Tanya știa toate cuvintele potrivite pe care să i le spună în timp ce o convingea pe Brinley să uite experiența asta.

— Te-ai descurcat foarte bine! am auzit-o zicându-i. Și nu-ți suflu-n pene ca să te fac să te simți mai bine. Am văzut alte asistente cu mai multă experiență încremenind pur și simplu în nopți ca asta, dar tu ți-ai păstrat calmul și-ai făcut ce trebuia.

S-a întors spre mine.

— Spune-i și tu, Aly!

Mi-am pus pe umăr geanta lui Brinley și m-am alăturat lor.

— E adevărat, i-am zis eu. Din câte am văzut, ai făcut față. Și e absolut normal să ai o cădere la puțin timp după aceea. Nivelul de adrenalină a crescut prea mult și probabil cortizolul tău a luat-o razna. Nu e nicio rușine să te blochezi din cauza stresului. Și mie mi se mai întâmplă, în nopțile cu adevărat groaznice.

Brinley s-a albit la față.

— Credeam că noaptea asta chiar a fost groaznică.

Ups! Era timpul să reformulez.

— A fost, i-am răspuns. Voiam să spun că, de data asta, nu eu am văzut ce-a fost mai rău. Tu și Mallory ați fost acolo.

A respirat sacadat.

— O! Bine!

Tanya s-a întors cu spatele la Brinley.

— Acum, Aly o să te ducă acasă cu mașina. Și ea și-a terminat tura.

Brinley s-a uitat între noi.

— Dar mașina mea este aici.

Tanya a încuviințat dând din cap.

— Da, însă nu credem c-ar trebui să conduci acum.

Brinley a părut să-și dea seama că era un sfat înțelept.

— Da, probabil ai dreptate.

— Nu-ți face griji, i-am zis. Ți-am verificat programul. Amândouă suntem în tură în același timp mâine, deci o să te aduc eu înapoi. Ți-ai lăsat mașina în parcare angajaților?

A încuviințat din cap.

— Ar trebui să fie în regulă acolo. Ai nevoie să iei ceva din mașină?

S-a încruntat.

— Nu cred?

Tanya i-a luat cana de ceai din mâini.

— Atunci voi două ar trebui să plecați de aici cât mai puteți.

— Mulțumesc, i-am spus în șoaptă.

Ea a încuviințat dând din cap.

Nu era neobișnuit să fii convins să mai lucrezi câteva ore dacă tândăleai prea mult după ce ți se termina tura, pentru că tot timpul avea cineva nevoie de ajutor sau era nevoie de mai mulți oameni care să ajute la stabilizarea unui pacient. Brinley nu era în formă pentru asta, iar eu făcusem deja patru ore suplimentare. Era timpul să plec.

Am îndreptat-o pe Brinley spre ieșire și am mers prin spate, ca să nu ne întâlnim cu cineva. N-a scos o vorbă cât am mers, dar arăta mult mai bine decât prima dată când am văzut-o, deci am considerat că era un semn bun.

— Locuiești cu cineva? am întrebat-o eu.

— Cu iubitul meu, mi-a răspuns ea.

— E acasă acum? Nu-mi plăcea ideea să o las singură, dacă el nu era acolo.

A dat din cap.

— Este. I-am trimis un mesaj la finalul turei, înaintea să mă așez și, ei bine... Ai văzut.

— Te ajută să vorbești despre asta, i-am spus eu. Nu știu dacă iubitul tău este sensibil, dar dacă-i povestești despre lucrurile prin care ai trecut în seara asta te-ar putea ajuta să-ți ștergi mai repede episodul din minte.

— Nu sunt sigură, a spus ea, indecisă.

— Nu este nevoie să intri în detalii. Poți să-i povestești în mare. Pe lângă numărul terapeutului, ți l-am trecut și pe al meu în telefon, mă poți suna oricând.

M-a privit cu ușurare.

— Mulțumesc! Nu cred că el o să înțeleagă, știi?

Am dat din cap. Știam. Spre deosebire de Brinley, eram singură... oarecum, dar chiar și atunci când aveam pe cineva, nu discutam despre serviciu. Nu avusesem niciodată o relație serioasă – mă concentram prea mult asupra carierei pentru asta –, și să vorbesc despre o zi proastă sau despre cât de trist era când pierdeam un pacient părea genul de subiect pe care îl păstrai pentru acea persoană specială din viața ta. În mare parte, discutam cu terapeutii sau cu celelalte asistente și, după expresia lui Brinley, mi-am dat seama că și ea ar fi procedat la fel. De cele mai multe ori, civilii, așa cum le spunem celor care nu lucrau în domeniul sănătății sau la urgențe, nu înțelegeau.

Ca să nu ne mai gândim la seara pe care am avut-o, în drum spre casă am discutat despre subiecte mai simple, cum ar fi cele mai noi emisiuni pe care le urmărea toată lumea la televizor. Când am lăsat-o pe Brinley acasă la ea, soarele începea să răsară deasupra orașului, licărind din zgârie-norii din depărtare și aruncând asupra norilor umbre macabre care aduceau la culoare cu violetul adânc al vânățărilor proaspete și cu roșeața sângelui proaspăt curs.

„Dumnezeule, sunt morbidă în dimineața asta!” m-am gândit eu, uitându-mă în altă parte.

Îmi petrecusem atât de mult timp încercând să o ajut și apoi să o distrag pe Brinley, încât nu mă gândisem că eu însămi avusesem o seară de rahat. Au venit un tip care fusese înjunghiat de trei ori, o femeie cu o încheietură fracturată, nasul spart și un soț care părea vinovat și nu-i permitea să vorbească, și un copil de doi ani cu o

viroză respiratorie atât de gravă, încât fusese nevoie să fie transportat la spitalul de copii cu elicopterul.

Cel mai grav caz a fost al unui bărbat fără adăpost, cu degerături. Nu pentru că era un caz extrem – degerăturile erau relativ ușoare și avea să rămână cu toate degetele de la picioare –, ci pentru că nimeni din tura mea nu voia să meargă în rezerva lui deoarece mirosea urât, toți plângându-se destul de răspicat pe hol, încât probabil i-a auzit. Situația îmi frânsese inima și mă enervase, așa că i-am trimis afară pe ceilalți și l-am îngrijit chiar eu.

De cazuri ca astea mă ocupam acum: nu de cele prea sângeroase, ci de cele triste. Mă preocupau obsesiv. Unde era familia bărbatului? Îl căuta? Dar femeia abuzată de soțul ei? Avea să reușească să scape, înainte să o rănească din nou?

Gândindu-mă la toate astea, am ajuns foarte repede acasă și, fără să-mi dau seama, intram pe alea mea. Strada era destul de întunecată, locuința fiind luminată de instalația care licărea. Trecuseră deja două săptămâni din ianuarie, dar câțiva dintre vecinii mei încă nu renunțaseră la decorațiunile de sărbători, așadar nu mă grăbeam să le scot nici eu. Să văd luminile licărind vesel în bezna de dinaintea răsăritului era exact stimulul de care aveam nevoie – făceam orice ca să țin suferința la distanță.

Am oprit mașina și am coborât. Casa mea nu era mare – în stil Craftsman, cu două dormitoare, într-un cartier destul de sigur, dar era a mea și eram foarte mândră de reparațiile pe care le făcusem și care-i dădeau personalitate. Pereții laterali erau de un verde-albăstrui antic, marginile de un alb cald, iar mica verandă de la intrare părea festivă și primitoare datorită semnului de bun-venit cu tematică de sărbători și bradului de Crăciun care scânteia de beteală și decorațiuni.

Înăuntru, atmosfera era la fel de veselă. Nu-mi mai rămăsese în viață niciun membru al familiei care să

conteze și împodobirea casei de sus până jos cu decoruri de sezon era modul prin care îmi distrăgeam atenția de la faptul deprimant că ori petreceam singură sărbătorile, ori lucram în fiecare an.

Un mieunat strident a spintecat aerul când am închis ușa în urma mea și mi-am scos încălțările.

Ei bine, nu eram *complet* singură. Îl aveam pe Fred ca să-mi țină companie. Cred că dormea buștean pe patul meu când am intrat, deoarece sunetul s-a auzit de mai departe, iar apoi a devenit mai strident când a alergat spre mine, ca o ambulanță pe autostradă.

„Frate, ce gălăgie face când e furios!” am gândit eu. Dacă o mai ținea așa, vecinii din apropiere începeau să creadă că i-am făcut ceva.

– O, Dumnezeule, Fred! am spus când motanul meu lăptos, alb cu negru, a venit în fugă de după colț. Ești bine. De data asta, am întârziat doar câteva ore.

L-am luat în brațe când a ajuns lângă mine, întorcându-l pe spate ca să-mi pot băga fața în burtica lui pufoasă. În copilăria mea, mama spunea că asta era „terapie cu blană”. Venea acasă după o zi lungă de muncă și, înainte să ne salute pe mine și pe tata, se ducea direct la o pisică și o strângea în brațe până ce animalul începea să se zbată. Întotdeauna o făcea să se simtă mai bine, așa că am procedat la fel cu Fred din ziua în care a apărut în curtea mea – un pisoi aproape înecat care mieuna încercând să se adăpostească de furtună. Era puiut când am început să-i fac asta, și nu știam dacă acesta era motivul, dar a tolerat terapia cu blană destul de bine, torcând și „făcând cozonăcei” în părul meu.

Probabil că le-aș fi părut o nebună celor care nu aveau pisici, dar nu-mi păsa. În principiu, nu aveam încredere în nicio persoană care nu agreea pisicile, așa că oricum nu era nimeni prin preajmă ca să mă judece.